

Első ének

„Siess hozzám, szerelmesem, mint egy gazella vagy egy fiatal szarvas a balzsamillatú hegyeken!” Énekek 8,14

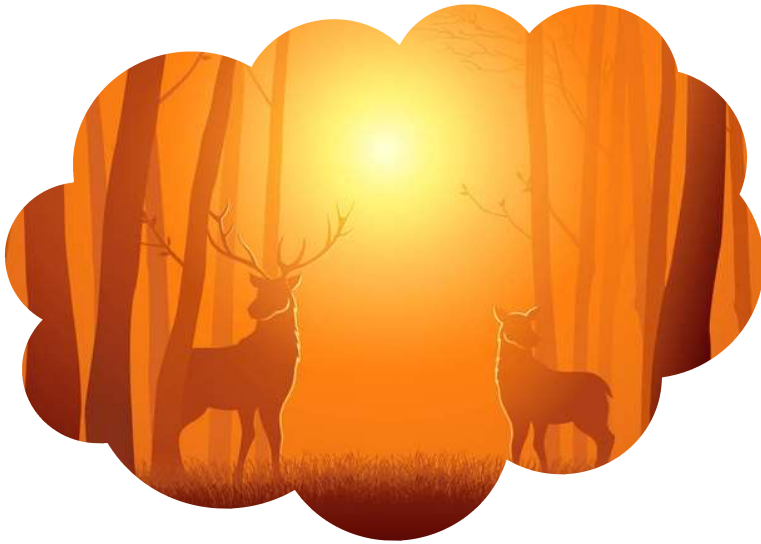
Isten lepillantott a régi művére.
Vajon mit látott? Igazi művészet!
Ősz volt, így hullottak a tarka levelek,
a hőmérséklet mínusz két fok volt kereken.
A tócsa tetején aprócska jégréteg,
mint fiatal fának a vékony sáv kérge,
amit akár madár lába is megtörhet.
Szarvas bak baktatott kifele mezőre,
csillogott barna szőre a napfényben:
kecses, erős láb leveleket csépett.
Nem régen, szép éjjel sötét eső esett,
de most már bámulta a szép kéklő eget.
Piros szívecskéje izgalomtól remegett,
rábukkant a rétre, elbődült: „Remek!”.
Arca oldalából sok váladékot kent,
majd belefetrengett. Port is tett, mit ott lelt,
végül odavizelt s ismét belefeküdt:
illatos, mint a parfüm és hangja felzendült.
Bőgött, míg csak a tüdeje is bírta,
levegőt zihálva, kifulladásra szívta.
A nap már magasan ontotta a fényét,
az emberek szedtek sok-sok gombafélét.
A szarvas bak jobbnak látta arrébb állni,
ezért úgy döntött, hogy nem messze bóklászik.
A nap hamar elszállt, csillag est derekán.
Az agancsos király megtorpant; szederág
ott előtte kiáll, átlépte kecsesen,
feltárult rékje, lába is megdermedt:

a megjelölt helyén, előtte szaglászik,
kire a szelleme réges-régen vágyik.

Ámulva megtorpant, majd ujjongva rohant,
amaz felemelte fejét s nézett hosszan.
„Tetszik az illata”- bókol a szép suta.
„Úgy örülök neki!”- udvarlója súgta.
Csendes beszélgetést idegen lépések
zaja zavarta meg. Másik bak lépett
hozzájuk közelebb. A két bika szembe
állt s egymásra bámult. Kié lesz a kedves?
Felbődül az egyik, utánozza másik.
A nap korongja épp a láthatárra mászik.
A tócsa tükrön fénye meg-megcsillant,
daliás szarvasok szemében düh villant.
Izmukat mutogatták. Vajon melyik bátrabb?
Összemérték hangjukat. Vajon ki kiálthat?
Farkas szemet néztek. Vajon ki bírja tovább?
Nézték egymás zsírját. Kiből finom a kolbász?
Végül összezsaptak, az agancsuk csattant.
Arrébb állt a tehén, hangulata kattant

ide-oda benne. Ő kinek szurkoljon?
Kitágul mind a négy erőlködő orrlyuk.
Nézegette őket, ahogy az agancsuk
össze volt akadva. Küzdtek, mint anya tyúk,
ki csibéit védi. Küzd, mint oroslán
hatalomért. Ketten, talán két leopárd?
Alig bírják szusszal. Erejük egyforma?
Betolakodón csattan társa csontja,
így megtántorodott s meg se állt erdőig,
éppen jókor, mert a győztesnek erői
is lankadtak már-már, de megnyerte a csatát!
Büszkén odalépett elfoglalva rangját.
Szemébe nézett, a ki se mondott kérdés
feleletét máris meglelte, mint kérés:
„Ne hagyj el soha sem!”- szerelmük már békés.

Második ének

*„Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e,
mikor borjazik a szarvas?” Jób 39:1*

Bokroknak tövére sütött nap sugara,
serénykedett kettő szarvas, szorgos hangya.

Kerestek, kutattak, rejtekért futkostak.

Mely felelne meg a kis kosnak?

Domboldal árnyában, dús koronájú fák
alatt tisztás s cserjés, a bozótot bújják
az üregi nyulak, de ők nem bántanak,
tökéletes lesz a leendő borjuknak.

Talaj füves; ehet, ha talán kedve lesz
nem messze csermely megy, ihat s nem fül bele.

Kikeletig laktak gyönyörű tájban.

Napok csak úgy szálltak izgatottanvárta
a két szülőállat az apró gidácskát.

Hajnalon hirtelen megrázta szakállát,
az öreg Mikulás, s hóba öltöztek fák.

Hiába láttak már ily fehér parmezánt,
ámulva bámulták. Óvatosan ettek,

nehogy oda fagyjon nyelvük, levelet szedtek,
mert éhesek voltak. Ilyenkor ételre

bukkanni is nehéz. A növények

fagyottak erősen. Testük gémberegett,
szerencsére ketten a tél nem oly hideg,
meleggel töltötte el ez szívük.

Ekkorra már változott nekik meg a színük,
a bak szürke felleg lett, a másik vöröses.

Hideg téli napok, lassú, ám az összes
ugyanolyanok mind: dermesztők s fagyosak,
a szarvasok gyomra kiürül gyorsan.

De a sutának nő egyre hasa nagyobbra.

Nagy nehezen mozog, de férje okosan,

segít asszonyának és szíven hordozza.
Kezdődik a tavasz, szagát a szél hordozza:
állatok erőre új reménnyel kaptak,
s öröm növényekre is hamar átragadt,
egyből felsarjadtak, viráguk pompázott.
A nap is sütött már, a szőrük sem fázott.
Üdezöld volt minden, a természet élénkebb.
Élők mosolyogtak, szépen szállt az ének,
ujjongtak már sokan: „Gyönyörű az élet,
megérkezett a meleg! Nem örültünk régen!”
Virágokba borult a csodás környezet.
Mogorva is kedves, nevetnek öregek.
A szarvascsaládnak vidámságot ki az
aki megadhatta? Az érzés itt virradt:
Teremtő Atyájuk ajándékot adott,
felfogni is nehéz, tízperc s minden dalolt!
Sőt fel volt turbózva! Kitartás gyümölcse;
teste barna, de a hátán folt foltot követ,
egyből csillog szeme, huncutság mestere,

